

Det første Spørgsmaal, som altsaa forelaa for mig, var: kunne de offentlige Myndigheder, som jo maa i Bevægelse, ikke ordnes paa en anden Maade, end Kommissionen har forudsat, paa en mindre kompliceret Maade, paa en Maade, som ikke stiller saa store Krav til de i Forvejen overbebyrdede Myndigheder, og det har jeg ment, de kunne, og det er altsaa den Løsning, som jeg er bleven staaende ved, og som foreligger i dette Lovforslag. I den Henseende mener jeg, der maatte gøres en Sondring mellem de to Arter af Børn, som baade de tidligere Forslag og dette omfatte, og som finder sit Udtryk i Titlen, nemlig paa den ene Side de Børn, som kaldes vanrøgtede eller vanartede, hvad der nærmest er Forældrenes Skyld, og som ikke komme ind paa de strafbare Handlingers Omraade, og paa den anden Side de Børn, som altsaa betegnes som forbryderske Børn, idet Anledningen til at beskæftige sig med dem ligger i, at de have begaaet en Handling, som er strafbar for Loven. Hvad de sidste Børn angaar, altsaa de forbryderske, saa jeg ingen Nødvendighed for at tage Myndigheden til at tage Bestemmelse om Forsorgen for dem, som jo her skal træde i Stedet for Straf, fra de Autoriteter, som allerede nu ere beskæftigede med dem og have den Sag i deres Haand, og som kunne vedblive at beholde dem i deres Haand med saadanne Ændringer, som sikre en ensartet Fremgangsmaade efter de samme Principper overalt. De Ændringer, der maatte finde Sted, bestaa for det første deri, saaledes som det finder sit Udtryk i § 5 i Lovforslaget, at den Myndighed, som der i Kjøbenhavn er til under visse Forudsætninger at fritage Børn fra Straf, — og som i Kjøbenhavn har en langt større Udstrækning end i det øvrige Land, idet den omfatter i Kjøbenhavn ogsaa de Sager, som ere Justitssager, for saa vidt Straffen ikke bliver Strafarbejde — udstrækkes til det hele Land, saaledes at Dommeren uden for Kjøbenhavn faar den samme Ret til at slutte Sagen henholdsvis ved Revselse i Hjemmet eller Advarsel osv., som han har i Kjøbenhavn. Dernæst maatte Ændringerne gaa ud paa at træffe en Række andre Foranstaltninger, der nærmest maatte ske ad administrativ Vej, gaaende ud paa, at lette og sikre en ensartet Fremgangsmaade, som maa følges med Hensyn til de Tilfælde, hvor Adgangen til at lade Sagen falde ikke er til Stede hos Dommeren eller Paatalemyndighederne, men hos Justitsministeriet i Henhold til Straffelovens §§ 35 og 36 og hos

Kongen i de Tilfælde, hvor det gælder unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar efter § 37 i Straffeloven. Disse Foranstaltninger skulde gaa ud paa at sikre en lettere og ensartet Fremgangsmaade, saaledes at denne Adgang, man har til at lade Forsorg træde i Stedet for Straf, blev udnyttet saa fuldstændigt, som Omstændighederne krævede.

Med Hensyn til den anden Klasse af Børn, som ikke falder ind under Begrebet „de forbryderske“, men ere vanrøgtede eller vanartede Børn, har det været Opgaven at finde særlige Organer, som beskæftigede sig hermed, og som kunde træde i Stedet for Overøvrighederne, Justitsministeriet og Fattigvæsenet, der nu ere dem, der hver paa sit Omraade, men ufuldstændige Omraade kunne tage Bestemmelse om Sagerne; og jeg har ment herfor at have et godt Forbillede i de Love, der ere udkomne om Tilsyn med Plejebørn, som nemlig væsentlig lægge dette Tilsyn i Kommunernes Haand, men ikke hos en kommunal Autoritet, der som Fattigvæsenet har nok at gøre i andre Henseender, men hos et særligt for disse Forhold indrettet kommunalt Udvalg, som altsaa er nærmere ordnet ved Forslaget, og som med Hensyn til den vigtigste, men ogsaa videst gaaende Foranstaltning var den, der maatte gøre Indstilling til Overøvrigheden angaaende Fratagelsen af Forældremyndigheden. Jeg tror, at man ad disse Veje lettere kommer ind paa Sagen og navnlig kommer i Overensstemmelse med den bestaaende Ret ved at gaa frem i de Retninger, den bestaaende Lovgivning allerede antyder og henviser til, og derfor, for saa vidt der er Tale om noget nyt, dog maa siges at blive i det gældendes Spor.

Hvad den anden Side af Sagen angaar, den finansielle, saa forekommer det mig at maatte være Opgaven ikke at tvinge Stat og Kommune eller Kommune til at bære Udgifterne derved, men at stille dem det frit, saaledes at der i første Række regnedes paa den private Hjælpsomhed og med de betydelige Institutioner, der eksistere — jeg tænker ikke blot paa Flakkebjerg og Landerupgaard, men ogsaa paa Foreningen af 1837, der har skabt Bøgildgaard, og jeg tænker paa den kristelige Forening for forsømte Børns Frelse, som allerede har faaet Støtte paa Finansloven til en Institutions Oprettelse og søger yderligere Støtte, hvorom der vil komme til at foreligge Forslag for det høje Ting ved Finanslovens Behandling. Det maatte være Opgaven at udnytte denne private Virk-